

[Ellemann-Jensen]

steren jo ikke sagt. Han har tværtimod taget det ganske roligt, at han til næste år skal ud og sælge statsobligationer for over 80 mia kr. Hvor i alverden vil finansministeren kunne sælge de statsobligationer, hvis der nu er andre ministre, der vil til at bruge de pensionspenge, som normalt går til at købe de statsobligationer for? Tingene hænger ganske enkelt ikke sammen. Hvis man prøvede at gennemføre tingene, som de er lagt frem her, så ville man flytte nogle problemer over på andre, og man ville risikere et voldsomt stignende renteniveau alle de steder, hvor man ikke ved hjælp af særordninger vil give så den ene, så den anden gruppe særfordele, hvad angår renten.

Det er de forhold, Nationalbanken har advaret ganske klart imod. Nationalbanken advarede sidste forår, da regeringen kom frem med sine planer om denne overførsel, og Nationalbanken har advaret denne gang. Denne gang har regeringen valgt at holde Nationalbanken uden for sine forhandlinger, sådan at Nationalbanken med statsministerens ord var henvist til at søge sig informeret ved at læse aviser og eventuelt løfte en telefon og spørge, hvis der var noget, man var i tvivl om. Det er ikke nogen rimelig behandling af den Nationalbank, der har ansvar for at etablere et sikkert pengevæsen, og det antyder, at der måske er nogle i regeringen, der har fornemmelsen af, at man her er ude på farlige veje. Det, Nationalbanken også har peget på, er, at hvis man gennemfører tingene, som de lægges op i denne finansieringsreform, så spiller man hasard med landets valutabeholdning. Det er det rene og skære hasardspil, der lægges op til her, uden at det i øvrigt vil løse nogen af de problemer, vi står over for.

Det fremgår af industriministerens indlæg her i dag, at man lægger vægten meget stærkt på, at der nu skal indeksobligationer til. Der er det ved indeksobligationer, at hvis de sælges i et frit marked, vil de såmænd ikke sætte vældig gang i byggeriet. Det fremgår af den betænkning, boligministeren kom med for ikke så længe siden.

Om indeksfinansiering af erhvervslivet siger alle, der har forstand på de ting, at det er noget ganske betænkeligt noget at begive sig ind på, for godt nok kan man sige, som ministeren gør her på lidt demagogisk vis, synes jeg nok, at man kun skal betale en ren-

te på 2,5 pct., men vi skal også interessere os for den anden side af sagen, nemlig at restgælden hele tiden skrives op i takt med prisudviklingen. Da erhvervsvirksomheder typisk har meget svingende indkomster og mange virksomheder kan risikere at have indkomster, der ikke stiger i takt med det almindelige prisniveau, så vil vi altså opleve, at samtidig med, at man måske betaler en lidt lav rente, får man en stigning i sin restgæld, som er langt stærkere end stigningen i indkomstmulighederne. Det vil sige, at den landmand, den håndværker eller den industrivirksomhed, som lader sig lokke ud i indeksfinansiering, fordi man det første par år kan slippe lidt billigere, vil få en enorm byrde i de år, der følger derefter. I løbet af ganske få år skal de af med endnu større renter og afdrag på deres finansiering, end de ellers skulle have været. Hvad skal man så? Skal statskassen til at rykke ud til den tid?

Dette er en udskydelse af problemerne. Man vil lokke nogle mennesker, som er klemte af øjeblikkelige problemer, til at springe ind i noget, som i første omgang kan lindre lidt, men som i det lange løb bare vil give dem nye byrder og nye problemer.

Det, der er så deprimerende ved dette, er, at regeringen lader mange problemer blive liggende. Alle de problemer, der er i byggeriet, alle de problemer, der er i landbruget, alle de problemer, vi finder i håndværk og industri med hensyn til at få sat gang i produktionen, få sat gang i investeringerne, skubber regeringen bare ud ved at spille på en finansieringsreform, som er uden indre sammenhæng, og som oven i købet indebærer dybtgående skadevirkninger for den danske økonomi.

Sidste del af industriministerens indlæg var stort set en oplæsning af den regeringsplan plus LO-plan, som kom ud til offentligheden i går, efter at den var blevet godkendt på regeringens møde med LO. Ikke uinteressant indgår der gammelkendte elementer deri, og jeg hæftede mig ved, at der stadig væk tales om obligatorisk og solidarisk over-skudsdeling. Det er den nye måde, hvorpå man skal sløre begrebet en central ØD-fond, som LO-toppen skal sætte sig på.

Vi noterer os også, at regeringen altså nu vil lægge op til en renteskattereform, endnu før den har fået at vide, hvilke resultater man er kommet til i det sagkyndige udvalg,